

# YARI SAYDAM BEN BİR İLKBAHAR AKŞAMI

Mustafa Berke ŞİMŞEKLER



**Yarı Saydam Ben / Bir İlkbahar Akşamı**  
Mustafa Berke ŞİMŞEKLER

Kastamonu'ya giden İLK-YAR minibüsü bir alt geçitte güneş diğesinde de kar gördü, gözlerimde karlı yollar izlerken başladım düşünmeye. Bir yandan doğanın mucizesi altında bütün gönüllüler manzarayı izlerken proje moduna hazırlandı, keza ilkbahar ile açacak birçok çiçek sulanmayı bekliyordu. Ne ara geldi ilkbahar akşamı?

Şehir kar altında olmasına ithafen. Bahçede odun kıran güzel insanlar ve onların okula giden mavi önlükler ve çimen kokan çocukları. Vardığımız ilk Yatılı Bölge Ortaokulu'nda İsmail ve arkadaşlarının bizim ile tanıştığı unutulmaz anı, masumca "Nereden geldiniz?" diye soran, bir Çoban Yıldızıydı İsmail. Buradaki çocukları gereksiz alışkanlık ve popüler kültürden koruyan bir kale vardı sanki, adı da "Kastamonu Kalesi". Hepsinin gelir gelmez olan merakı ve bitmek bilmeyen soruları, birlikte yemek yerken bile her saniye farklı masada otururken, bana bakarak gülümseyen, bizleri örnek alıp dünyaya hep güzellikler getirmek isteyen Cide'nin çeşmesinde yetmişmiş çocukları.



Her proje böyledir, her birinde sizi dakikalar önce tanımış o çocuklar senelerdir tanıdığı bir abisi/ablası gibi sever. Çünkü rol model olursunuz, tıpkı küçüklüğünüzde okuduğunuz o kitaptan esinlendiğiniz başroller gibi. Çocuklar da meraklı gözlerle sizi izler, bilimi sizden görüp örnek alır, vazgeçmemeyi sizin etkinlik sırasında yaptığınız her hatada pes etmemenizden anlar, çocuklar çok güzel ki o sırada her daim sana yardım

etmek ister, "Abi yardım edeyim mi?" Diyerek koşarlar yanına, çünkü onlar muhteşem bir enerjiye sahip, bazen sen bile yetişemezsin, ama o çiçeklerin dalları uzamıştır bile.

Onlar ki nasıl anladıklarını bile düşünürler, çünkü o anlar; zamanın inadına inat, ruhlarında kazınmış bir çocuk.



Kısa bir mevsimlik konuk gibi çıkagelen o abiler, ablalar...

Ellerinde sadece tebeşir değil, yüreklerinde kor.

Öğretmeseler de, tutuştururlar.

Ateş Böcekleri  
Misali,

Gördükleri her hareket, duydukları her ses,

toprağa düşen bir tohumdan farksız.

Sonra bir sabah, o çocuklar ki dün "yapamam" diyen, formülleri bulurken kendilerini, görürler o anda.



Çünkü motivasyon;  
Suyun taşa işlediği o inatçı damla,  
Diyelim ki sevgi,  
Ellerinde bir kıvılcıma dönüşmüştür artık.  
Çocuklar da sevgiyle gerçekten yapabilir.

Kıvılcımı ateşe çevirir gibi.

Kitapların satır aralarına sızan bilgi, tıpkı yağmurun toprağa işlemesi gibi kaçınılmazdır. Okudukça, her bir kelime zihne bir tohum gibi düşer; zamanla filizlenir, kök salar ve büyür. Bence çocuklara kitaplar vermek, onlara sadece bilgi aktarmak değil, aynı zamanda merak duygusunu ateşlemektir.



Belki de öğrenmek, bilgi denizinde ilerleyen gemiler gibidir. Kitaplar, bu gemilere yön veren rüzgârlardır. Merak ise pusulalarıdır. Önemli olan, belirli bir limana ulaşmak değil, yolculuk boyunca edindikleri deneyim ve keşiflerdir. Deneyimi oldukça kaptan istediği her limana ulaşabilir. Bu

deneyime **bilim** denir.

O Çocuklar, kitaplar sayesinde geleceğin peşinden koşarken pes etmemeyi öğrenirler. Her kitap, onlara yeni bir dünyanın kapısını aralar. Bilgi, sadece öğrenilen bir şey değil, yaşanan ve içselleştirilen bir süreçtir. Gösterdiğimiz her deney keza aynı görevi görür. Çünkü gözlem gerekir.



"Uzay'ı görmek mümkün müdür?"

İşte kısa süreliğine de olsa sanal gözlükler ile gördükleri uzaylar onlara her şeyin mümkün olduğunu gösterir ve motive eder. O çocuklar da uzaya giden ilk "Cideli" olmak ister.



Gözlüklere bakarken bir anda korkup koluna da sarılırlar, çünkü masum kalpleri bir o kadar da hassastır, sonra cesurca tekrar gözlük ister, bu sefer durmadan inceler, inceler ve uzayı o anda görebileceği en yakın mesafeden görür. "Ben astronot olacağım Berke abi!" der.

İlk YBO'ya veda ederken İsmail bana koşarak sarıldı, "Ben gideceğim berke abi, akşam görüşemeyeceğiz" dedi.

Her çocuk öyledir, veda ederken sarılmak ister. O masum kalpleri sevgi ile doludur.



Ben de onunla son saatini geçirdim, etrafı incelerken bir drone görüp yanına gittik, drone'un görevi okulun koordinat ve konumlarını haritadan işaretlemektir. İsmail çok sevindi, ve küçük elleriyle kumandayı alıp o drone'u yönetti. Koordinat aldı. İsmail aynı zamanda uzay uydusunu bir nevi kullanmış oldu, aşırı mutlu oldum, hayatımda hiç görmediğim bir aracı İsmail benden önce kullandı, ben de onu şaşkınlıkla izledim, benden daha da hızlı, hemen öğrendi. İsmail'e ayrılırken drone yapacağı konusunda anlaştık, o daha iyilerini yapacağına SÖZ verdi. Çünkü o pes etmeyecek, çalışacaktı.



Akşam eğlencesini de çocuklarla birlikte yaptık, her çocuk eğlensin diye, kenarda yalnız oturan çocuklarında yanına oturarak, her birine ayrı değer vererek.



Ertesi gün, İki ayrı okulda, farklı duvarların ve okulların ardında aynı heyecanı paylaşan çocuklarla dolu bir gün. Her biri heyecanla her an robotlara dokunmak isterken, en basit mekanizmaların bile onların gözünde nasıl sihirli birer oyuncığa dönüştüğünü görmek... Küçük robot

parmakları dişlileri çevirirken, aslında onu izleyen çocukların geleceklerinin de tekerleklerini döndürdüklerini hissettim sanki...

İkinci sınıfların o coşkulu kalabalığında, parmak kaldırmadan konuşmak isteyen o ince telli telli sesler, bir bahçede açan farklı farklı çiçekler gibiydi. Kimi papatya kadar naif sorular soruyor, kimi eflatun rengi hayallerini anlatıyordu ve de kimi gül gibi heyecandan kızarıyordu. Hepsi henüz yolun başında olmalarına rağmen, o küçük robotlara bakarken ne kadar kararlı olduklarını gördüm.

Basit bir motorun dönüşünden hayal güçlerine dalıp daha fazlasını öğrenmek istiyorlardı. Ve onlardan da SÖZ aldım, onlar bu gördükleri robotları yapanlardan daha iyisini yapacak diye..



Gün batarken, yolların rengi de değişmez mi?

Yağmurda temizlenmiş otobüs camından süzülen ikindi'nin son ışıkları akşam

gelince misafirliği bitmez mi?

Kastamonu'nun her adımında bir viraj olan yollarında, bu kez lise bahçelerine gidiyorduk. Gençlerin ellerinde telefonlar değil, sorular vardı, bizi merakla takip eden ve gururla ilgi alanını ve gelecekte ne yapacağını bizlerle paylaşan. Gece deneylerini onlara gösterdiğimizde, aslında onlara şunu fısıldadığımızı hissettim:

"Merak, sevginin ilk



dilidir."

Değil miydi küçük çocukların da bize ilk verdiği şey o masum sevgi?

Bu çocuklar da bize gelir gelmez o sevgiyi verdi.

Yolculuk dediğin, sadece haritada çizili rotalarda değil, insanın kendi sınırlarını yoklarken başlar. Tekerlek izleri, bir asfaltın üzerinde değil, her yürekte kalır. Belki de

her virajda bir öğrencinin kaşları çatılıyor, sonra gözleri parlıyordu: “Bu denklemi çözssem, her merak ettiğim soruyu da çözer miyim?”

Çünkü merak etmek güzeldir.

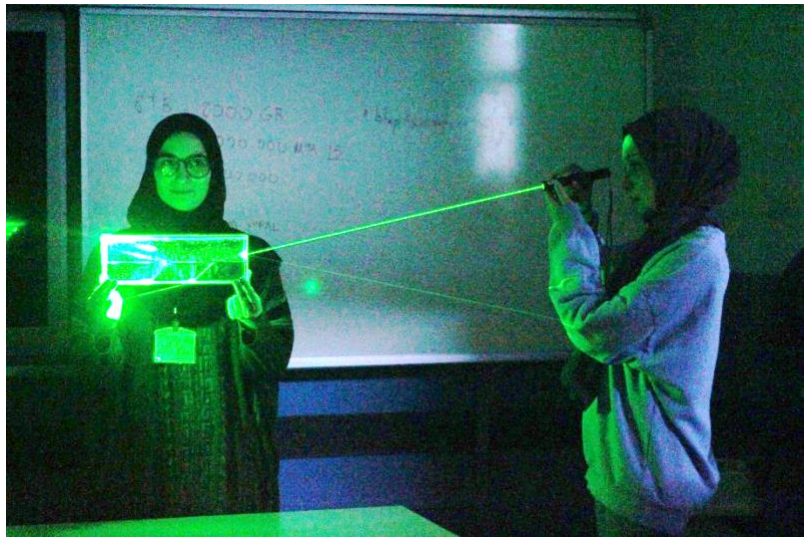
Geçmesi zor dağlar da vardı evet. Kimi zaman mikroskoptaki bir kan hücresi kadar küçük, kimi zaman bir okul bahçesi kadar büyük. Ama dağları aşarken tekrar öğrendik ki:

Engel dediğin, sen durduğun anda dağa dönüşür.

Bilgi aktarmak, bir nehre taş atmak gibidir – kim bilir kaç kıyıya dokunacak?

Akşam saati liseli gençlerle konuştuk, onların her biri birbirine yardım ederdi, bize misafirlik ederlerdi. Mesleklerini düzgün ve işinin ehli yapacakları kesin ki liselerinde hedefleri her zaman üstteydi.

Onlar da mühendis olmak, araba motor yapmak, elektrik ile uğraşmak istiyor. İmkânsız diye bir şeyin olmadığını konuştuk, çünkü her gün yaşadıkları sorunları çözmeleri de bir matematiktir nihayetinde, çocuklar bu matematiği her alanda kullandığını görsün ki o zaman matematiğe bağlı kalsın, hep matematik ile ilerlesin. Çözülemez sorun kalmaz, matematiğe inanan kendine inanan istediğini yapmaya hazırdır nihayetinde.



Ve sadece,



Bir yaprak düşerse nehre  
– tek başına savrulmaz mı? Ama  
bin yaprak birleşince, suyun  
ritmini değiştirmez mi? İnsanın  
yolculuęu da öyle: Yalnız  
attığımız her adım, kumda iz  
bırakır.

Oysa el ele  
yürüdüğümüzde, çölün  
ortasında vaha yaratabiliriz.

Kimi zaman işlepci  
transistörü kadar küçük

hedefler, kimi zaman uzay boşluğu kadar büyük hayaller... Fark etmez. Çünkü gerçek  
ilerleme, asla pes etmemekte saklı.



Yarı saydam da olsa  
öğrendim artık. En sert  
rüzgârlar, tek bir ağacı devirir  
ama ormanı dans ettirir.  
Hepimiz de öyleyiz işte:  
Düşenin elinden tutarken,  
aslında kendi dengemizi  
buluyoruz. Çünkü yol –  
mutlaka oluşacaktır – birlikte  
daha da kolay örülen bir  
köprüdür.

Bu köprü her daim  
sevgidir, bilimdir.

Mustafa Berke ŞİMŞEKLER  
BÖTE – 2